

af en ganske beynderlig Nat. Det ærede Medlem anførte, saaledes en forefættelig og fortreffelig Autoritet, nemlig Justitsministeren, og sagde, at Justitsministeren havde erkjendt, at Stiftstidenderne, slet ingen Ret havde, thi han havde jo i den Skrivelse udtalt, at dette, end til videre, ikke paa til hinder for at paalægge Stiftstidenderne en Afgift. Det er dog et beynderligt Argument for, at de slet ingen Ret have. Det er, at man kan beskætte et saadant Næringsbrug, og det er jeg enig med det ærede Medlem, og den ærede Justitsminister, at det veed det ærede Medlem ogsaa af Forhandlingerne i Udvalget, at jeg har været enig med dem som havde ønsket at lægge en Afgift paa Stiftstidenderne, det finder jeg ingen Betænkelse ved, og her til kan næst søges Hjemmel i Ordene „indtil videre“ — men noget ganske Andet er det, at Stiftstidenderne slet ingen Ret skulde have. Saa kom det ærede Medlem, med en anden Autoritet, som han lagde særlig Vægt paa, da han med Formandens Tilladelse endogsaa ansaa det for nødvendigt, at citere selve Ordene, som fra denne Autoritet vare faldne i det andet Thing. Den Mand, hvis Ord det ærede Medlem citerede, var en udmærket Mand i mange Retninger, og han var vist ogsaa en udmærket Mand, naar han talte om juridiske Ting, men det som han, ved denne Leilighed sagde, skulde vist nok ikke være noget juridisk Argument, fra hans Side. Udtalelsen gik, saaledes som det ærede Medlem oplæste, den ud paa, at naar de nuværende Privilegiehavere ikke kunde finde sig i, at man tog Privilegierne fra dem, fik de at gaa til Grunde. Hvis dette Argument var juridisk, vilde det ærede Medlem om ikke lang Tid blive en udmærket Jurist, thi af det Slags Argumenter er han i Stand til, at anføre mange, men jeg tror, rigtignok ikke, at man i Almindelighed betragter den Slags Argumenter som juridiske Argumenter. Han argumenterede endvidere fra den daværende Stantsminister, den nuværende høitagtede Indenrigsminister, som ganske vist i sin Tid har udtalt sig bestemt for, at Stiftstidenderne, naar man fratog dem deres Privilegier, ingen Skad vilde have paa Erstatning. Jeg tør i saa Henseende volig afvente, hvad den høitærede

Indenrigsminister vil sige, og skal han bemærke, at man har set andet Gørb, at man tager, naar man ser Stantsminister, end man har, naar man ser Indenrigsminister, og det er slet forklarligt, at den Stantsminister skal være tilbøielig til at finde, at anders ikke er Grund til at give nogen Erstatning, hvor mange Indenrigsministeren vilde finde det. Det ærede Medlem argumenterede yderligere for det Berettigede i sin Opfattelse ved at sige, hyrledes behandlede vi Møllerne i sin Tid, have de nuværende Stæde af Stiftstidenderne et større Krav paa Billighed end vi den Gang viste overfor Møllerne. Det ærede Medlem veed jo for det Første meget godt, at man gav Møllerne en meget lang Frist (Thi Møllens Tid er 10 Aar), ja, men det ærede Medlem vil jo, saavidt jeg veed, fratage Stæerne af Stiftstidenderne deres Privilegium allerede fra 1ste Januar 1873, og dette er, altsaa ikke i Konsekvens med det ærede Medlems egen Opfattelse. Men dernæst vil jeg dog spørge det ærede Medlem, om han virkelig for alvor vil sammenligne disse to Ting, med hinandens Seg vil spørge, om det at give en saa vigtig Næring som Mølleneringen frit i et Land virkelig kan sammenlignes med det, at man ikke længere vil lade nogle saa Tidender overensstemmende med i det dem en Gang givne Privilegium i nogen Tid beholde deres udelukkende Ret til at optage retslige Besjendtgørelser, men derimod vil lade dem heraf flyvende Fordel og Begunstigelse spredes omkring til andre Egestillede. Jeg tror ikke det ærede Medlem for alvor vil hævde, at det er Interesser, hvorom der bør en Tale, endogsaa kun tilnærmelsesvis kunne taale en Sammenligning med dem, som der var Tale om i den Gang, da man gav Mølleneringen frit. Der er dog en stor Forskjel paa, om man sørger for at skaffe Folk billigt Brød, eller om man sørger for, at den ene Redaktør ikke kommer til at arbejde, under mindre gunstige Bilkår end den anden. Det ærede Medlem siger, at det dog maa være Opgaven, at det der skal læses, og saa bliver læst; men det er jo en Feiltagelse, at det skulde være Opgaven. Ikke All, hvad der skal besjendtgøres, skal ogsaa læses; paa ingen Maade; det er ingen al-